

Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

18-12-52

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

51

Spannend!..

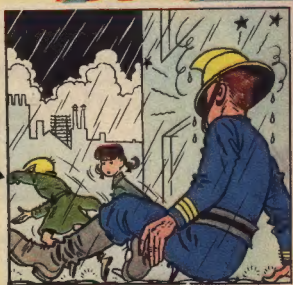

Ontroerend!..

Boeiend!..

DIT NUMMER IS

Grappig!..

Vrolijk!..

Fantastisch!..

WIST je reeds, Akela, dat Erik in de kliniek ligt en moet geopereerd worden?

— Neen, Frans, in welke kliniek heeft men hem opgenomen?

Frans vertelt gauw al wat hij er over weet en Akela heeft meteen haar beslissing genomen: deze namiddag gaat ze Erik een van haar beste welpen, hezeken.

Wanneer ze dan in zaal III voor bed n° 5 staat, is er geen Erik te bespeuren! Hij zal voorzeker in de operatiesaal zijn? Ha, daar is een verpleegster...

— Erik De Langhe, juffrouw?

— Neen, die is nog niet in de operatiesaal, die wordt pas overmorgen geopereerd. Zijn geval is niet zeer dringend noch ernstig. Voor het ogenblik moet hij ergens rondlopen...

Rondlopen? Wat betekent dat? Een jongen die moet geopereerd worden en die in de kliniek mag rondlopen? Wie heeft dat nu nog gehoord? Daar wil ik meer over weten, zegt Akela bij zichzelf, en ze stapt naar het bureeltje van de hoofdverpleegster. Daar wordt heel het geval opgeklaard.

— Erik De Langhe? Dat is een van onze beste patiënten! Waren ze maar allemaal zo... Gelukkig is zijn geval niet erg. Er was geen enkele verpleegster die hem in bed kon houden. Hij wou er voortdurend uit om hier of daar een handje toe te steken. Wat wil je, die jongen gevoelt zich niet erg ziek, en ten lange laatste heeft de dokter de toelating gegeven: hij mag wat helpen.

Je kunt niet geloven, juffrouw, hoe gediensst die kleine Erik is. Dat moet voorzeker een welp zijn, en een jongen van zeer goede familie.

Akela heeft aan de hoofdverpleegster niet verteld dat Erik een van haar jongens is. Maar in haar hart was ze zeer gelukkig, dat een van haar welpen zich zo kransig en hulpvaardig gedroeg.

Wanneer ze weer door de zaal ging, botste ze op Erik, die met zijn handen vol flesjes en dozen stond.

— Wel, Erik, ik dacht dat jij moest geopereerd worden, sei Akela na een hartelijke begroeting.

— Jawel, Akela, maar het is nog voor vanavond niet. En waarom zou ik intussen geen handje toesteken?...

★

En tot slot moet ik jullie nog vertellen, vrienden, dat dit geen gefantaseerd verhaaltje is, maar echt gebeurd vóór enkele weken in een Brusselse kliniek!

Kuifje

ONZE BRIEFVENBUS

Tinus van Hattum Velsen (Nederland). — Het deed me genoegen te vernemen dat ons blad « erg fijn » de verhalen meestertijl leerzaam en interessant » vindt. Over auto's kan ik je het boek « Jongens zien de Auto » van Walter Roth aanraden, uitgegeven door Bigot en van Rossum te Amsterdam. Hartelijk!

Nicolaï, Berlingen. — Ik wens eveneens, dat ik je nog minstens 61 kaartjes voor je vrijdagdag zal mogen sturen. Maar je moet niet denken dat je op je zeven en zeventig jaar je ontzag moet indienen. Neen, onze lezers die de zeven en zeventig jaar zijn, worden tot ereld gepromoveerd! Hartelijk!

Theo Claessens, Willebroek. — Ja, we hebben onze grote prijsvraag niet vergeten. Ze werd alleen wat uitgesteld, maar ze zal er niet minder interessant om zijn. Nog wat geduld! Dat « KUIFFE » nog beter en mooier wordt, zal je binnenkort kunnen vaststellen!

Franscosi, Vilvoorde. — Die inlichtingen die je verkrijgt wanneer je schrijft naar de administratiediensten van de renbanen van Groenendaal, Bosvoorde, Zellik en Waregem (W. Vl.). Met mijn beste groeten.

Erik van de Castele, Gent. — Heb je reeds al de boeken van kapitein Zeldenthus gelezen? John Flanders heeft ook enkele boeiende boeken uitgegeven. Een of andere bibliotheek vindt je die zonder moeite. Met mijn beste groeten.

Frans van Hemelrick, Brussel. — Daar kan ik je niet op antwoorden, Frans. Stel die vraag liever aan een leraar. Hartelijk. Bids. Vaersnevelijk. Kortrijk. — Hartelijk dank voor je vriendelijke briefje. Laat me eens weten welke verhalen je liefst leest in ons blad.

Jan en Paul Massey, Wijgmaal. — Het scheepsvaartmuseum is ondergebracht in Het Steen, te Antwerpen. Schrijf eerst eens naar dat adres om te weten wanneer het museum open is.

S. Hambroek, Wemmel. — Hoe gaat het met je club? Ik heb tijdens de jongste weken geen nieuws meer gekregen uit Wemmel. Nog geen nieuwe leden aangeworven? Beste groeten aan iedereen!

Paul Beukelaer, Antwerpen. — Hoe gaat het met je cabaret, Paul? Graag kreeg ik daar nog wat nieuws over. Ik wens je veel succes!

Jan Stockmans, Eeklo. — Ik heb met genoegen je kort maar pittig briefje gelezen. Beste dank voor de wens.

Jan Geysen, Kalmthout. — Je opstel was niet kwaad. Graag kreeg ik er nog een paar te lezen, want op een enkel stuk kan men moeilijk een mening vormen. Eindelijk ben ik wijs geraakt uit die barbaar van adressen. Hoe stel je het nu in de Kempische heide? Met mijn beste groeten.

Ronald De Roo, Diest. — Zestien millimeterfilm kun je bekomen in alle winkels van foto- en cinebenodigdheden, ze zullen je alle nodige inlichtingen bezorgen aangaande beschikbare films en de prijzen. Beste dank voor je wens. Hoe gaat het met de Diesterse Kuifje's club? Graag kreeg ik daar nog wat nieuws over.

Marie-Jeanne van Wesemael, Otterstraat, 145. Stut-Gillis-Dendermeede zou graag correspondenten met een Hollandse lezers tussen 10 en 15 jaar die postzegels verzamelen. Men schrijft haar rechtstreeks. (Ze vraagt ook naar nieuws van mej. Fanny Rosseel van Aardenburg.)

G. Delvaux, 46, rue des Maisons, Bruxelles, een franssprekende lezer zou graag willen correspondenten met een Hollandse lezer van rond de veertien jaar. Men schrijft hem rechtstreeks.

KUIFFE (weekblad). Redactie, Publiciteit: Lombardstraat, 24, Brussel. P.Ch.R. 1909.16. *Uitgever-Directeur*: Raymond Leblanc. Gedrukt in helio door: De Drukkerij C. Van Cortenberghe, Keizerstraat, 12, Brussel. **Abonnements-prijzen**: België, Buiten, en Brij. *Kongo*. Abon. 3 maanden: » 70.— 80.— » 6 maanden: » 135.— 150.— » 1 jaar: » 265.— 300.— **KUIFFE-HOLLAND** — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementprijs: » fl. 4,00 per kwartaal.

HEEL DE FAMILIE BEWONDERT DE SERVETTES KUIFFE

- Met de hand
- 11 kleuren
- Aan weerszijden bedrukt
- Stevig
- Wasbaar

Te verkrijgen in het groen, wit, blauw, geel.

MET BIJPASSEND ONDERLEGGERTJE Pns. 40.—

In alle linnengoedwinkels en in de KUIFFE's WINKEL.

GESCHENKEN VOOR ONZE ABONNES

Zoals ieder jaar in de maand December wacht er jullie ook thans een verrassing: OP HET ADRESBANDJE VAN JULIE BLAD STAAT ER EEN KUIFFE's BON!

DE POSTIJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE - ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

BENELUXBEVOLKING :

BIJNA 20.000.000 MENSEN !

WEET je dat Nederland op 1 Augustus 10.377.171 zielen telde ? Het bevolkingscijfer stijgt nog altijd, door het sterftecijfer steeds daalt, en het geboortecijfer nog toeneemt. Wanneer men daar de Belgische en Luxemburgse bevolkingen bijreken, bereikt men bijna de twintig miljoen.

Weet je welke de tien meest bevolkte gemeenten zijn van België ? Hier komen ze : Antwerpen is de meest bevolkte stad met 260.000 inwoners, Brussel 182.682, Gent 185.462, Luik 155.729, Schaarbeek 124.410, Elene 92.441, Anderlecht 87.566, Sint-Jans-Molenbeek 83.382, Mechelen 61.712, Sint-Gillis 59.805.

Weet je welk de meest uitgestrekte gemeenten van België zijn ? De gemeente Mol heeft een totale oppervlakte van 11.419 ha. De gemeente Geel 10.852 ha. Louvain 10.216 ha., Genk 9.579 ha., Halle 8.619 ha., Antwerpen 8.619 ha. Om deze cijfers te kunnen appreciëren, geven we eveneens enkele van de kleinste gemeenten van België : Groot-Loon bij Borg-Loon is slechts 35 ha. groot, Jeneppe bij Mijvel 56 ha., Edingen 70 ha.

Wist je dat oude honden zo mooi kunnen zijn ?
(Foto Daniel, Oostrozebeke.)

DE WREDE DRUKFOUT...

IN navolging van de mannen van Kon-Tiki wilden vier mannen en een vrouw de Middellandse zee oversteken op een vlot dat zij Kintoki gedoopt hadden. Ze werden echter in volle zee teruggestuurd door een kuifvaarder, omdat ze zonder toelating de haven van La Ciotat uitgevaren waren. Volgens een bericht in een krant werden de opvarenden naar de marine-gendarmerie van La Ciotat gevoerd om daar « vermoord » te worden. Gelukkig moest het zijn om « verhoord » te worden...

Mooie oud-Hollandse gevel, te Dordrecht.

IS HET CIJFER 13 EEN ONGELUKSCIJFER ?

EEN vier en tachtigjarige Hollandse boer heeft naar alle kranten geschreven dat het cijfer 13 zijn heel leven lang een gelukscijfer geweest is. Hij trouwde namelijk op een 13de dag van de maand. Op een 13de werd hij voor het eerst vader. Bovendien werden acht van zijn dertien kinderen eveneens op een 13de geboren. Zes van de acht kinderen trouwden op een 13de, en nu heeft onlangs, namelijk op 13 Augustus, de beste zeug uit zijn stal dertien biggen ter wereld gebracht. Als die boer nu nog dertien jaar mag leven, dan mag hij gerust geloven dat het cijfer 13 in zijn leven een geluksgetal geweest is. Eens te meer : met cijfers kan men alles bewijzen.

WEET JE WANNEER DE MEESTE MENSEN STERVEN ?

STATISTIEKEN in klinieken hebben uitgewezen dat de meeste mensen die een natuurlijke dood sterven, hun einde zien komen tussen 4 en 6 uur 's morgens. De verklaring van dit verschijnsel hebben de dokters nog niet gevonden, maar het zal waarschijnlijk niet lang meer duren eer ze dit zullen vinden.

Bring je ook je vakantie door in de bergen ?

GEPAST : POLITIE !

DE New-Yorkse politie probeerde voor het eerst een spiontje met een elektrisch toestel dat haar agenten van op een zekere afstand moest verwittigen, wanneer de automobilisten de maximum snelheid overschreden. Bij de eerste proefnemering zat een geïsoleerde agent met aangesetste motor op de aanduidingen van het nieuwe toestel te wachten. Hij zat daar reeds een heel tijdje, maar al de autos reden braafjes voorbij. Op de duur werd de agent achterdochtig, en hij ging eens kijken of het toestel wel werkte. Bij het toestel vond hij de sleutel van het geheim : Twee jongens zaten langs de baan met een bord, waarop in dikke letters geschreven stond : « Gevaar, verminder uw snelheid, politie op 100 meter. »

VIER PIJPEN VOOR 100.000 FR. !

DE heer Bruneel, een rasechte Brusselaar, bezit een van de rijkste pijpencollecties van ons land.

Hij erfde zijn pijpenverzameling van zijn vader, die ze van z'n grootvader eride. De heer Bruneel heeft ondermeer een reeks van vier pijpen in zijn collectie die de vier seizoenen uitbeelden : de Lente is een kindje met bloemen, de Zomer is een hoorn des overvloeds, de Herfst is een jachtoneel en de Winter een hand die een appel omsluit. Deze vier pijpen zijn samen meer dan honderd duizend francs waard.

DE SPAANSE ADEL STERFT UIT

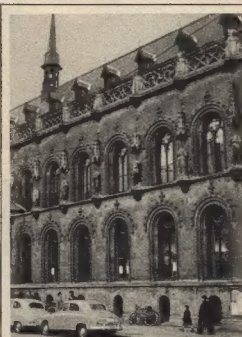
ZO lazen we in een krant. Volgens bijgaande lijst telt Spanje nog 3 prinszen, 172 hertogen, 1580 markiezen, 1550 graven, 179 burggraven en 215 baronnen. Of men dat weinig vindt, dat is een andere kwestie. Ons lijkt dat lijstje nog indrukwekkend !

ER WORDT MINDER VLEES GEGETEN

VOLGENS de jongste statistieken werd er in heel de wereld in het jaar 1951 minder vlees gegeten dan vóór de oorlog. Vóór 51 waren de cijfers voor volgende landen :

Uruguay : 105 kg. per jaar en per persoon.
Argentinië : 101 kg.
Ver. Staten : 62 kg.
Denemarken : 50 kg.
Yugo-Slavië : 39 kg.
Frankrijk : 38 kg.
Oostenrijk : 36 kg.
Chili : 28 kg.
Italië : 14 kg.
Griekenland : 10 kg.

Het lijstje vermeldt de cijfers in België en Holland niet, maar we zullen waarschijnlijk een goed gemiddelde halen.

Zie je iets eigenaardigs op deze foto ? Al die beelden in de gevel zijn onthoofd. Dit is een eigenaardig gevolg van de beschieting van Kortrijk tijdens de oorlog 1914-18.

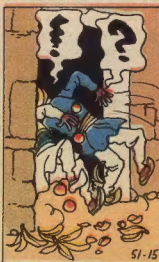
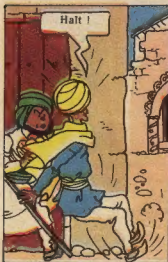
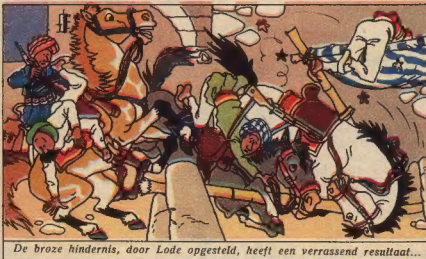
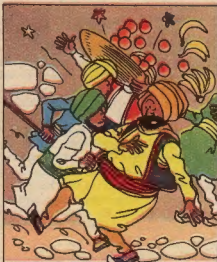
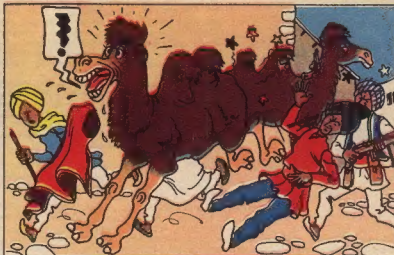

Het SCHARLAKEN TAPIJT

Lode en Pluim zijn in Oiglit aangekomen en hopen er hun vriend Hadji, die door Blitz ontvoerd werd, terug te vinden. Onze vrienden sluiten op een patrouille en vrezen het ergste...

VAN FRED FUNCKEN

TEERSTEN EN TEKENINGEN

Tijl Uilenspiegel

Tijl springt de verrader, die hij in het water heeft geworpen en niet zwemmen kan, in de. De handlanger van de spin verschijnt...

Als de Spanjolen zo'n mooi sommetje willen betalen voor die inlichtingen, wil ik het wel verdienen!

De strandschuimer vuurt op Tijl, die alle krachten inspannt om de spionte redden, doch wanneer een schot de spion treft...

moet hij het opgeven. Terwijl de spion leveloos naar de diepte zinkt, tracht Tijl onder water het strand te bereiken om aldaar de kogels van de schuimer te ontkomen...

Een weinig later vinden Lamme en enkele Geuzen Tijl uitgeput op het strand. Hij wordt bij bevriende vissers ondergebracht en moet met hevige koorts te bed blijven...

Machteloos en met tranen in de ogen, hoort Tijl het afscheidsschot van de Geuzenvloot die het ruime sop kiert...

De kotter van de strandjutter wordt vlug ingehaald en met een raak schot in de grond geboord

De verrader ontkoort zijn straf niet en komt jammerlijk om in de golven

Ongehinderd bereikt de Geuzenvloot nu Den Briel, aan de monding van de Maas, en werpt het anker voor de stad. Sloepen worden te water gelaten. Ze zelden koers naar het strand

Eens alle krachten ontscheept, stelt het kleine leger zich bij tromgeroef in slagorde op. Zonderling genoeg komt er niet de minste reactie van wege de Spaanse bezetting. Een bevelhebber gaat naar de stadspoort en roept:

In naam van Oranje, doe open de poort!

DE RENNER, DIE ALTIJD TE DRINKEN HAD

EEN aileenstaande geval is het vast, dat het beroemde Rapid Wenen over twee doelwachten beschikt, die om de beurt als portier van het nationaal Oostenrijks elftal worden gekozen: Zeman en Musil.

De eerste, Zeman, bijgenaamd «de punter», is in het buitenland best bekend. Van hem wordt vermeld dat hij vóór iedere internationale match zijn baard vijf dagen laat groeien. Hij zelf zou beweerd hebben, dat dit hem steeds geluk bijbracht. Zeman heeft de reputatie de beste doelwacht van de wereld te zijn.

De tweede, Musil, wordt niet zo dikwijls in de nationale ploeg gekozen, maar komt daarentegen des te vaker in het eerste elftal van zijn club tussen de staken, terwijl Zeman dat bij de reserves speelt. Veelal wordt hij aan de boorden van de moole, blauwe Donau als de... beste keper van Wenen naar voren gezet.

Zeman de beste doelwacht van de wereld!

Musil de beste van Wenen! Wie is dan de beste?

Een Oostenrijks journalist, die de vraag stelde, bleef zelf het antwoord schuldig. Hij bracht echter een komisch, en bij het geval verwant verhaal, te berde.

Dit verhaal was als volgt:

In een straat van een kleine stad woonden drie kleermakers, die alle drie beverden beter te zijn dan de anderen.

De eerste hing een groot bord boven zijn deur en schreef daarop:

«Hier woont de beste kleermaker van de wereld!»

De tweede schreef:

«Hier woont de beste kleermaker van Europa!»

De derde ten slotte schreef:

«Hier woont de beste kleermaker van de straat!»

Welke reclame was volgens je de beste? Die van de derde niet waar? Want hij beverde in gevatte termen beter te zijn dan de beste van Europa en van de wereld, die... immers in zijn straat woonden.

Zodus, als Musil de beste keper van Wenen is, waar ook Zeman woont...

MISSCHIEEN hebben onze jonge vrienden wel van Policien Vervaecke gehoord? Hij was een wielrenner, die in de jaren vóór de laatste oorlog in de Ronde van Frankrijk de faam van de zogenaamde Vlaamse spierkracht ophield. Hij was een goed klimmer, die onder meer met de fameuze Italiaanse kampioen Gino Bartali in de strijd om de eerste plaats op de vaak met sneeuw bedekte toppen van de Alpen- en Pyreneeënreezen om de voorrang streed. Hij was niet wat men noemt een kunstenaar op de fiets! Hij had geen smelle, ogstrelende gang, geen ranke zwie-

rige stijl. Hij was een machtmens! Sterk van lichaam en sterk van wil: moedig, onverzettelijk, taal, en... slim! Over de sluwheid van Vervaecke doen vele verhalen de ronde. Het volgende vooral werd vaak verteld. Het verwonderde de renners in de Ronde van Frankrijk niet weinig dat Felicien Vervaecke steeds tussen vol verse drank had en eten bij de vleet, wanneer hun eten en drinken al lang was opgebraakt. De truc was in de grond heel simpel. Vervaecke's vrouw volgde de Ronde van de eerste tot de laatste dag. Gekleed in een lange broek en vest, een

pet diep in de ogen getrokken en een zonnebril op, gaf zij haar man een paar keuren daagsa versersingen. En de koersleiders, die meenden dat het hier een gewone toeschouwer gold, vonden daar geen graien in.

Doch op zekere dag kwam de truc aan het licht. De vrouw had in haar haast de eerste keer vergeten sulker in het water te doen, en toen zij Felicien die dag de tweede keer water aanreikte, zei hij:

«Gij hebt haarstraks vergeten sulker in mijn bus te doen! Was dat slecht, zeg! Hoe kon je dat nu vergeten? Hoe is het mogelijk?»

De vrouw was ook niet op haar tong gevallen. Ze zei: «Kun jij nooit iets vergeten? Ik doe toch al zo mijn best! De sulker was juist op en ik vond geen winkel! Maar...»

Een van de Franse koers-toetschers hoorde de twee in het Vlaams redestwisten en... het «geheim» was ont-sluierd.

Mevrouw Vervaecke moest nog dezelfde avond haar koffers maken. Daarna zat Felicien ook vaak zonder drinken. En bij zich zelf zal hij wel dikwijls hebben gezegd: «Was ik toen maar niet zo opvliegend geweest om dat klontje sulker. Nu heb ik niet de sulker... en niet de rest!»

Hoe is het wijze gezegde weer? Wees met weinig tevreden... J.J.

DE KUIFJE's BONSONZE GESCHENKENLIJST

	Aantal punten
1. Chromo's «REINAERT DE VOS», vijf reeksen.	Per reeks 60
2. Prentkaarten KUIFJE, vijf prachtige kleurprentkaarten.	Per reeks 70
3. Briefpapier KUIFJE, vijf verschillende versieringen	80
4. KUIFJE's wimpel, drie kleuren, weerszijden bedrukt	100
5. KUIFJE's chromo's van de collectie «ZIEN en WETEN», reeksen van zes prachtige chromo's, groot formaat.	
	Vliegtuigen, reeksen 1.2
	Luchtschepen, reeksen 1.2
	Spoorwegen, reeks 1.
	Marine, reeks 1.
	Per reeks 125
6. Foto's «Koninklijke Prins», vijf reeksen.	Per reeks 200
7. KUIFJE's portefeuille	200
8. KUIFJE's portefeuille, groot model	300
9. Bloc-notes KUIFJE	250
Bloc ter vervanging	50
10. KUIFJE's puzzel, in hout, STANDAARD formaat, nieuw model	400
11. KUIFJE's puzzel, idem, GROOT formaat, nieuw model	500
12. Blokjespel KUIFJE, nieuwe tekeningen	500

DIT IS DE
NIEUWE
KUIFJE'S
PORTEFEUILLE

Het groot model bestaat uit drie delen en werd vervaardigd in cuiroléine, twee kleuren: marineblauw en rood, of kastanjebruin en beige.

Je kunt deze portefeuille krijgen voor 300 punten.

DE BUIT VAN DE ZEE

Johnstone bevond zich in een hachelijke positie. Het monster was vlakbij.

KORTE INHOUD. — Terwijl de duiker John Johnstone de laatste resten van het wrak van de « La Joisette » opruimt, komt een haai angstuekend nader...

Zo hij bewoog, zou hij de woede van de haai opwekken. Het koud zweet brak hem uit en zijn hart bomde. De duiker bleef staan en het dier zwom weg...

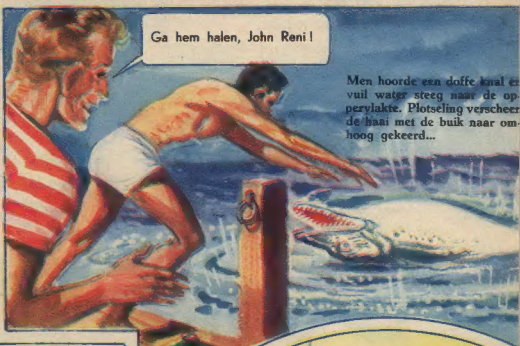
Maar je kunt die springstof nu niet aanbrengen! Indien de haai je aanvalt?

We zullen afwachten!

Johnstone gaf het sein om hem op te halen en beval een dubbele lading springstof gereed te maken. « De haai zit in het tussendeck, al wij ons reppen hebben w hem! »

Johnstone ontmoette het monster gevaarlijk niet en liet zijn dynamiet vallen. Dien liet hij zich ophalen. Zonder zelfs zijn helm af te nemen, beval hij het dynamiet te laten springen. Een Javanees drukte op de knop...

Ga hem halen, John Reni!

Men hoorde een doffe knal en vuil water steeg naar de oppervlakte. Plotseling verscheer de haai met de buik naar omhoog gekeerd...

De Javanees juichte van blijdschap, schoot pijnsnel door het water en greep de haai bij de staart. Met een krampachtige sprong maakte deze zich echter los en verdween in de diepte...

Johnstone greep een stevige dolk en liet zich weer naar beneden zakken. Op het koraal lag de haai. De duiker stak het dier uit alle macht in de hals, bond het een koord om het lijf en liet het ophalen...

DE BUIT VAN DE ZEE

et dier mat 1 m. 98
woog 240 kg. De
id werd opgevuld
geveest en zo
ijkt de haai nog
g in het museum
n Johnstone.

Zodra het wrak van « La Joliette » opgeruimd was, werd Johnstone voor een andere taak gevraagd. Tus-
sen Australië en Tasmanië loopt een zeestraat waar
de golven van de Stille- en deze van de Indische
Oceaan elkaar ontmoeten. De zeelui houden deze wa-
teren voor de onbeveerbaarse ter wereld. Johnstone
lei op deze bodem drie en veertig kilometer af!

In Narracoopa, op het Konings-
eiland, trachtten technici de oor-
zaken te vinden van de stoornis-
sen van de kabel die Tasmanië
met Australië verbindt.

ndien we eens een duiker
eten komen om de kabel
n te sporen?

Indien we de grond niet on-
derzoeken, zullen we nooit
een resultaat bereiken!

Tijdens een van hun sa-
menkomsten zei een van
de technici:

Zo kwam Johnstone in 1939
om de kabel te inspecteren. Hij
koos zee met de « Julie Bur-
gess », een schip van 40 ton,
dat gewoonlijk voor de vis-
vangst gebruikt werd.

Ingenieur Watson moet de
werken leiden. Het noodzake-
lijke materieel werd bijenge-
bracht en een telefoon ge-
bouwd, die de helm van de
duiker met de boot verbond...

Eerst moest de kabel opgevist
worden en dat was geen
makkelijke opdracht. Terwijl
de « Julie Burgess » lang-
zaam langs de kust stevende,
tastte Johnstone op de bodem
van de zee. Hij zag niets dan
een oneindige, lege zandvlakte.
Watson werd ongedul-
dig...

De ingenieur vond dan een ander
middel om een enterhaak
over de grond slepen. Deze zou ten
eerste het zand onwoven en ten
tweede als versterking dienen voor
de koord, waaraan Johnstone ben-
gelden. Johnstone klampte zich dus
aan de enterhaak vast, nu eens lo-
pend, dan bijna vliegend, tot de
kabel gevonden was...

Weldra kwam de duiker echter in een rots-
achtig gebied en daar was het werk veel
gevaarlijker. Gestuwd door de wind vaarde
de « Julie Burgess » vlugger en vlugger en
Johnstone was verplicht te lopen zo hard
hij kon...

Ieder ogenblik kon hij zich het hoofd vermor-
zelen tegen een rotpunt, een been breken
of zijn duikerspak scheu-
ren. Als toppunt van zijn
ongeluk begon de boot
steeds vlugger en vlugger
te varen...

Nordt voortgezet.)

HET HUIS VAN DE BAANWACHTER

VERHAAL VAN ALFRED GERARD

GEILLUSTREERD DOOR FRED FUNCKEN

MIJNHEER SCHNUPFER had een zeer bewogen leven gekend. Hieruit mag je niet afleiden, dat ik zou beweren dat mijnheer Schnupfer een avonturier was. Integendeel. Je zou heel de Elzas, van Lauterburg tot Altkirch, moeten allopen om nog zulk 'n solide, deftige burger te vinden. Toch had Schnupfer een bewogen leven gekend om de eenvoudige reden, dat hij gedurende vijftig jaar controleur van de spoorwegen was geweest. Nauwelijks zeventien jaar was hij in dienst getreden van de Reichsbahn en had jarenlang van het Memelgebied naar Keulen en van Hamburg naar München gereden. Toen de Elzas na 1918 weer Frans werd, was mijnheer Schnupfer meteen Frans onderdaan. Hij verwisselde zijn dienstpet en spoorde nu door Frankrijk, van het Noorden naar het Zuiden en van het Oosten naar het Westen. Jaren nadat hij z'n job had moeten vaarwel zeggen, wist mijnheer Schnupfer nog om welk uur de sneltrein Angoulême-Périgueux vertrok en of de Eilzug Dresden-Praag stopte in Pirmas. Al de stationchefs — of ze nu Müller of Durand heetten — waren zijn vrienden en hij kende het kleinste dorp van Mecklenburg en Bretagne, zo de trein er langs kwam ten minste! Dorpen die geen station hadden, vond mijnheer Schnupfer « achterlijk ».

Eindelijk werd mijnheer Schnupfer op pensioen gesteld en hij had ergens, ver van de spoorweg, een gezellig huisje met en tuintje kunnen kopen, doch daartoe kon hij niet besluiten. Het idee, dat hij geen deel meer uitmaakte van dat grote raderwerk van de spoorwegen maakte hem ziek en daarom vroeg hij een plaatsje als baanwachter. Mijnheer Schnupfer kreeg zijn wens, want hij had zijn werk steeds tot grote tevredenheid van zijn chefs uitgevoerd. Hij was een stipt ambtenaar, die niet lief spotten met de reglementen. Het reglement was heilig voor mijnheer Schnupfer en daarom werd niet getornd. Op de uniform van divisiegeneraal had hij niet trotser kunnen zijn dan op zijn eenvoudige dienstkleid van controleur. Mijnheer Schnupfer dronk graag een glaasje Kirsch of schnaps en smulde van een groot bord zuurkool en een volle pint schuimend blond bier. Tijdens zijn werkuren was hij echter soberder dan een kameel en her-

haalde graag zijn oud devies : « Dienst is dienst, en schnaps is schnaps ».

★

Mijnheer Schnupfer legde er zich vlijtig op toe een model-baanwachter te zijn, en nooit gebeurde er een ongeluk aan de overweg, die aan zijn zorgen was toevertrouwd. Meer dan zes treinen per dag kwamen er niet voorbij, en de mensen van de streek kenden Schnupfer, die ze nog steeds mijnheer de controleur heetten, en waagden zich niet meer over het spoor wanneer de slagbomen naar beneden gingen. Schnupfer was gelukkig. Hij had zijn treinen en vond ruimschoots de tijd z'n tuintje te verzorgen en z'n lange, porseleinen pijp te roken. Wanneer het heilig uur van de dienst sloeg, lei mijnheer Schnupfer z'n pijp op-

tief, viel waarschijnlijk op het hooi dat zachtjes aan begon te branden, oversprong naar een tas droog hout en vandaar naar het huisje. Alleen de meubels van mijnheer Schnupfer konden gered worden. Daar stond de arme man nu zonder huisje. De spoorwegmaatschappij wou er geen nieuw bouwen, maar zette een treinwagen tweede klas af. Het was een verouderd model, maar in goede staat en mijnheer Schnupfer was in de wolken, want dat herinnerde hem aan zijn leven als controleur. Hij schilderde zijn huisje op wielen in heldere kleuren, zette rode geraniums voor de vensters en het leven herbegon.

En toch was er iets dat niet vlotte. Soms zette mijnheer Schnupfer een bezorgd gezicht. Was hij ziek? Zelfs de sterkste eik voelt de jaren en de controleur was een heel eind in de zeventig.

Hij was dikwijls verkouden en snoot zijn neus luidruchtig in een grote, rode zakdoek.

Op zekere morgen, het regende stromen, liep ik voorbij het vriendelijk baanwachtershuisje en dacht : « Ik spring even binnen voor een gezellig praatje. De volgende trein komt pas over drie uur, dus hebben we alle tijd ! ».

Tot m'n grote verrassing vond ik mijnheer Schnupfer voor de deur van z'n woning, hij rookte z'n lange, porseleinen pijp en was druipnat. Dat laatste scheen hem niet erg te bevalen, want zo ernstig en bezorgd had ik hem nog nooit gezien. Ik nam m'n hoed af en vroeg beleefd hoe hij het maakte.

— Ach, het gaat niet al te best... Zo'n handenweer... en ik zit vol reumatiek.

— Maar voor de drommel, mijnheer de controleur, waarom ga je dan niet binnen om gezellig bij een ronkende kachel je pijp te roken !

— Binnen ! Binnen ! riep mijnheer Schnupfer vol heilige verontwaardiging, zie je dan daar het dienstbordje boven de deur van mijn wagen niet hangen ?

En inderdaad. Er hing een dienstbordje, dat zoals alle dienstbordjes heilig was voor mijnheer Schnupfer :

« Verboden te roken ! »

zij (men rookt niet tijdens z'n dienst), zette z'n met goud omzoomde kepi op het hoofd en liep naar de slagbomen.

★

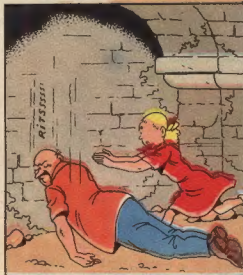
Alles liep als gesmeerd tot het huisje van de baanwachter afbrandde. Een gloeiend kooltje, ontsnapt uit een locomoo-

**BESTEL NU REEDS
ONS
SPECIAAL KERSTNUMMER**

DE SCHAT VAN BEERSEL

TERSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

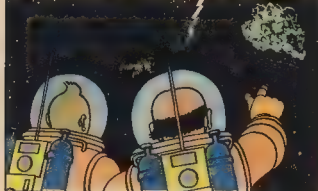
Omroepers ontdekten de twee handtoren, doch door komst de derde man opgelaten.

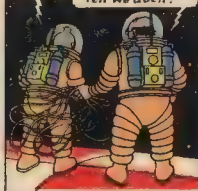
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFFE EN BOBBIE MANNEN OP DE MAAN

Kuifje en zijn vrienden zijn vertrokken voor de grote reis naar de maan. De kapitein heeft een glaasje whisky te veel gedronken en wil de raket verlaten. Zal Kuifje hem kunnen redden?...

Adonis! Het is het planeetje Adonis, dat kapitein Haddock in haar loopbaan trekt! We kunnen niets meer voor hem doen!

We mogen hem niet aan zijn lot overlaten! We moeten iets doen!

Ja, doch wat moeten we doen?

Hallo! Hallo! Professor Zonnebloem?... Hier, Kuifje! Aange trokken door Adonis verwijderd de kapitein zich meer en meer... ik...

Hij verwijderde zich? Inderdaad. Dat is normaal! Hij is zelf een satelliet van Adonis geworden!

Normaal is het misschien, doch wat vast staat is, dat we iets moeten doen!

Ja, heel zeker!... We moeten de Aarde dadelijk verwittigen van het feit dat Adonis een nieuwe satelliet heeft gekregen. Haddock genaamd!

Niet zo vlug!... Ik stel voor de ladders uit te werpen, waaraan ik me stevig kan vastbinden. Dan zet je de motor aan, eerst langzaam, vervolgens sneller en sneller...

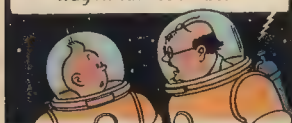
Wat wil je doen?

Dicht genoeg bij de kapitein komen om een touw uit te werpen en hem binnen boord te trekken!

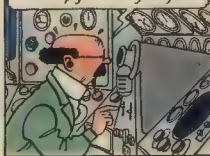
Mij aan boord trekken? Geen kwestie van!

Het is een dwaasheid! Een dwaasheid! Door de schok bij het vertrek zul je in de ruimte geslingerd worden, ofwel stort de raket zelf te pletter tegen Adonis. Je hebt het recht niet het leven van ons allemaal te wagen voor één man!

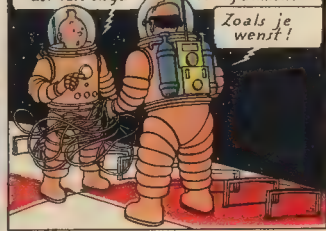
Wolff heeft gelijk, het is een dwaasheid! Maar ik feliciteer je omdat je dergelijke dwaasheid wilt uithalen om de kapitein te redden... Ik laat de ladders uit en wacht op je aanwijzingen!

Kom, Wolff, maak me der vast en ga

stevig aan de ladder terug binnen!

Zoals je wenst!

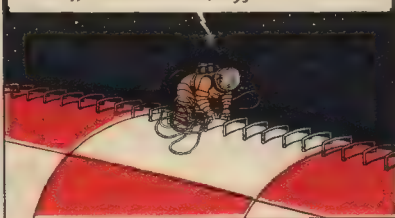

Ziezo, dat is klaar!... Indien ik bij je bleef?

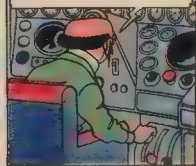
Neen, Wolff, dank je. Het volstaat dat een van ons z'n leven waagt... En jij bent aan boord noodzakelijker dan ik! Ga binnen, Wolff!

Hallo! Hier Kuifje! Ik werd goed vastgebonden en zodra Wolff weer in de raket is, mag je de motor aanzetten!

Hallo... Begrepen! Wolff komt binnen... ik... Kuifje, wat je daar doet is prachtig!... Ik... hm... veel geluk! Opgepast! Ik schakel de motoraan!...

Stroom, cowboy van de Old Fellows Ranch en vriend van Texas Slim, werd vermoord. Koen gaf de persoonsbeschrijving van de moordenaar, die nog steeds op vrije voeten loopt. Terwijl Koen het zadel, dat hij erjde van Stroom en door zijn tante verkocht werd, trachtte weer te vinden, wordt hij aangesproken door een cowboy. Deze laatste lokte Koen in de woestijn en sloeg hem neer. Koen zag «De Engel van de Dood»...

TEXAS

HET HOL VAN DE BANDIETEN

ENKELE uren later ontwaakte Koen in de armen van die «Engel van de Dood». De koorts en ook de pijn aan zijn hoofd waren gevoelig afgenomen. Hij tijde ook niet meer.

De zwarte cowboy glimlachte en noot had Koen een aantrekkelijker glimlach gezien op een edeler, energieke, goedgemaakt gezicht, dat door de dansende weerschuin van een viam verlicht werd.

— Hello, boy! Gaat het beter?

Koen was te verbaasd om te kunnen antwoorden. Hij keek naar zijn onverwachte metgesel en naar het decor rond hem. De morgen kon niet ver meer af zijn want de duisternis loste zich op in rose-grijze nevel. Op enkele stappen vandaan stond een zwart ontsdeld paard. De lange teugels sleepten op de grond doch het paard stond zo braaf stil alsof het vastgebonden was. Vlak bij de hand van de cowboy een knetterend vuurtje van droog hout waarin deze poekte met een stokje.

— Gaat het beter? herhaalde hij.

— O ja! antwoordde Koen

Zijn hoofd was in een vechtige omslag gewikkeld en de vlekken op zijn gezicht waren afgewist. Een gevoel van welbehagen stroomde in zijn weke leden en moede ziel...

— Ik denk, jongen, dat je veel geluk hebt gehad, dat ik sedert gisteren op zoek ben naar een drommels paard dat over de omheining sprong en de wildernis in galoppeerde... Zo heeft Texas Slim je hier gevonden op meer dan veertig mijl van zijn basis!

Koen huiverde...

— Wat? U zou...

— Ik ben Texas Slim.

Koen trok zijn ogen wagenwijd open en sloot ze dan als overweldigd door een te heilige ontmoeting.

Hij was dus gered door Texas Slim. Dank zij hem had de atmosfeer van de vervlogen tijden haar angstwekkend karakter verloren, hij had er zachtheid en poezie aan gegeven. Hij herschlep een scène en een decor waarvan Koen steeds zoveel had gehouden: de cowboy met de rug tegen het zadel geleund, die waakt over de slaap van een gekwetst kind dat hij tegen de borst gedrukt heeft. Het paard dat ultrist en het vuur in de grot onder de nachtelijke woestijnhemel. Het

was net, of een der beiden uit zijn kindertijd was als bij mirakel gaan leven. Ditmaal schonk het beeld hem niets dan vreugde en daarom alleen al betreurde hij het niet meer dat Plastic Jack hem neergeslagen had.

Texas Slim! Het was een prachtig athleet met klare ogen, die alle verwachtingen van Koen nog overtrof! Koen beantwoorde nu zijn vragen en vertelde de hele geschiedenis van naalfe tot draadje.

— Wat? Stroom, m'n oude Stroom is dood! Vermoord... cergister?

— Je wist het niet?

— Op de ranch leven we nog gelijk onze voorouders zonder telefoon en zonder radio. De kranten lezen we pas de zes en dertigste van iedere maand!

Stroom had ons ook niet gezegd wanneer hij juist zou wekeren. Hij had veel fantasie en was bokwaam twee of drie dagen langer van huis te blijven dan zijn opdracht het vereiste. Hij kon het in z'n hoofd gekregen hebben een oude kameraad ergens in een onmogelijk nest te gaan opzoeken. Ja, hij had heel lang moeten afwezig zijn vooraleer wij ons zouden ongerust gemaakt hebben! Maar hoe komt het dat de politie niet dadelijk een koerier naar de Old Fellows Ranch stuurde om ons te verwittigen?

Koen, die door het contact met zijn held, als het ware gemagnetiseerd, al zijn klaarheid van geest teruggekregen had, zei, dat luitenant O'Morrigan dit zonder twijfel had willen doen doch dat hij te veel om het hoofd had door de aanslag op Black Gold City en het opsporen van Stroom's vermoedelijke moordenaar.

Toen Texas Slim de beschrijving van de moordenaar hoorde, rilde hij, doch onderbrak het verhaal van Koen niet. Wanneer dit beëindigd was, zei hij:

— Boy, ik heb m'n paard dat ik sedert gisteren zoek, zoals ik reeds zei, niet gevonden, maar ik betreur het niet. In

SLIM

Roman van MARCEL d'ARTIGUES
Illustraties van REF

de plaats van dat verwenst dier vond ik een drommels aardige jongen!

In de mond van O'Morrigan had deze hulde reeds zeer veel geklonken, doch in de mond van Texas Slim, die de legendarische ridders van de prairie vertegenwoordigde, vervulde het je met een fierheid en een dankbaarheid, die je week maakte...

— Een drommels aardige jongen, die me de eer zal gunnen me als vriend te aanvaarden en me de hand te drukken, voltooide Texas Slim.

Met die handdruk werd de vriendschap van Koen en Texas Slim bezegeld voor het leven.

— Luister, boy, ik hield erg veel van de oude Stroom. Ik dank je omdat jij de nodige inlichtingen bezorgde om de bandiet die hom doodde te vangen. Je hebt zeer juist gezien, zo juist dat men je wou verhinderen dit nogmaals te doen...

— Bij God, zei hij ernstig, bij de rechtvaardige God die me toeliet je deze nacht uit een val te trekken, zweer ik dat de laffe moordenaars van grijsaards en kinderen zullen ontmaskerd worden. Daar zal ik het mijne toe bijdragen!

— En dan, vervolgde hij, zei ik dat jij een harde schedel hebt. Je zou anders niet op deze wijze aan die slag hebben verstaan! Al wat men me reeds gezegd heeft over de harde koppen van dat reevolk langs jullie kusten is dus waar! Je hebt niet eens een wonder, slechts een schram en een buil. Nooit zag ik iemand die het zo goed verdroeg! Je kunt Ray Sugar Robinson uitdagen.

Die woorden vervulden Koen met zoveel blijdschap dat hij ze heel 'n leven herinneren zou.

— Maar ondanks je uithoudingsvermogen, je moed en je energie, trof de slag je ernstig en je hebt meer zorgen nodig dan een dronk whisky en een omslag, gemaakt van mijn zakdoek en gedrenkt in het water van m'n kruik. Ik ben echter nodig op de ranch en kan je niet dadelijk naar San Antonio brengen. Het scheelde trouwens geen haar of je zou er nooit meer gekomen zijn en je tante zal, door die enkele uren die je langer uitblijft, niet méér ongerust zijn dan ze reeds is! Ik neem je dus mee naar de Old Fellows Ranch.

Met Texas Slim naar de Old Fellows Ranch! De prachtige droom wiste de nachtmerrrie meer en meer uit...

Koen antwoordde niet maar vloeg de cowboy om de hals. Ze omhelsden elkaar.

Texas Slim zadelde zijn mool, zwart paard dat Buddy heette — dat wil zeggen 'kameraad' — en het was inderdaad de waardige kameraad van Texas Slim —, tilde Koen op en zette hem voor zich op het zadel. Vele uren galoppeerden ze aldus langzaam door de woeste streek. Dicht tegen de borst van zijn machtige vriend deed Koen zijn intrede in Old Fellows Ranch.

Het was natuurlijk een ranch naar het hart van de jongen met de klassieke reeks barakken, bunk-houses, om de cowboys te herbergen, schuren, stallen, loodsen, ateliers, enz., gelegen te midden van een groen dal, een echte oase, omringd door roodachtige heuvels. De ranch was bewoond door vijf en zestig man, vijf en twintig jonge en veertig veteranen: de Old Fellows.

De laatsten vormden de 'oude garde' die Koen vol verbazing en vreugde bekeek. Ze droegen allemaal de merktekens van hun oud beroep. Men zag nog de littekens van in de strijd opgelopen verwondingen, enkelen hinkten en enkelen hadden een arm verloren. Elders zouden ze wellicht aan hun lot overgeleverd worden om eenzaam te sterven als huisdieren, die men niet meer gebruiken kan. Hier werden ze omringd door de jongeren, die niets anders te doen hadden dan voor de veteranen te werken en te zorgen. De kloeksten hielpen de jongeren trouwens nog steeds bij het kweken van de runderen en het temmen van de paarden. Anderen deden de keuken, verzorgden de tuin en hielden zich onledig met duizend en een knutselwerken. Op zo'n ranch moet men immers alles zelf weten op te knappen!

De terugkeer van Texas Slim met de sympathieke jongen was voor hen een vreugdevolle verrassing doch ze stonden versteld toen hun boss hen de gebeurtenissen vertelde. Ze riepen vol woede en smart:

— Stroom werd vermoord!

Dan bekeken ze allemaal de jongen aandachtiger want hij had hun ongelukkige vriend voor het laatst gezien. Een bandiet, die zich daarvoor hun eigen kleedij had aangeschaft, had dan getracht de jongen om te brengen...

— Jongens, zei Texas Slim, die valse cowboy kan ik, helaas, niet thuiswissen maar de bandiet met de olijkleurige huid en de verminkte haad, die men ik te herkennen!

Koen begreep waarom Texas Slim gebreef had, toen hij hem de persoonsbeschrijving van de moordenaar gaf.

Texas Slim herinnerde zich inderdaad, dat hij dit personage gezien had in het Bighorn's Hotel, op een tiental mijl van de ranch gelegen. Het was, in principe, bestemd om ongewaardeerde toeristen te herbergen, die bekoord waren door de schilderachtige weestheid van het land. Het was het enige hotel van uren in de ronde. Texas Slim en zijn jongens vermoedden reeds lang dat er achter de eerbiedwaardige gevel van dit hotel, allerlei gepuist huide dat zich bezig hield met kansspelen, smokkel en nog andere misdadige drijfverien. Het was de enige hoek waar Texas Slim nog geen schoonmaak had kunnen houden. Al zijn pogingen hadden daar schipbreuk geleden. De eigenaars van het hotel Ralph Costello — half Spaans half Amerikaans — werd door machtige heren en politici beschermd. Niemand, de energieke O'Morrigan zo min als Texas Slim, had het sluiten van zijn hotel, of het bewaken er van kunnen bekomen...

De verklaring van de boss omtrent de identificatie van Stroom's moordenaar lokte bij de cowboys nieuwe kreten van woede en verontwaardiging uit. Ja, natuurlijk, die man kwam uit dat bandietenhol. Daaraan hoefde men geen seconde te twifelen. Niet te verwonderen dat men de moordenaar nog niet had kunnen vangen! Het stond bijna vast, dat de tweede schurk, de valse cowboy, die Koen had willen 'ombrengen, zich eveneens in dat bandietenhol schuil hield.

— Te paard! Naar Bighorn's Hotel! Dood aan de bandieten!

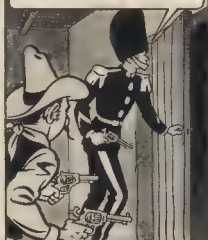
(Wordt voortgezet.)

Victoria presenteert AVONTUUR IN DE FAR-WEST

De grenadier heeft echter een
scherp gehoor

Dat komt uit de kelder...

(Wordt voortgezet.)

David Balfour

NAAR DE ROMAN VAN R.L. STEVENSON

VAN JACQUES LAUDY

TEKSTEN EN TEKENINGEN

David Balfour en Alan Breck worden er van verdacht medeplichtig te zijn aan de moord op de Rode Vos. De Campbells zoeken de schuldigen. Onze vrienden vluchten eerst op een rots, lopen daarna door de heide en worden overvallen door enkele kereis met woest uiterlijk...

Hola, Evan Dhu! Clunny zal niet tevreden zijn over de wijze waarop je ons behandelt!

Ja maar, hoe kon ik nu weten dat jij Alan Breck bent!

Hoera, David! Het kon niet beter! We zijn bij de mensen van Clunny Mac Pherson, de chef van de Voorichclan...

... een van de kopstukken van de revolutie van 1745. Sedert zeven jaar verbergt hij zich vlak onder de neus van koning George, zonder dat deze kan ingrijpen! Ik mag hangen, als Mac Pherson geen goeie fles Usquebaugh (1) heeft om met Alan Breck te ledigen!

Mac Pherson verwacht de heren...

Die jongen is uitgeput, je zult hem moeten dragen.

Over rotsen en de wilde berggrivieren wordt David gedragen door de kloetse rebellen...

Eindelijk komen ze aan de « Hut van Clunny ».

Kom binnen, kom binnen! Ik heb in mijn hut zelfs reeds koninklijke afgevaardigden ontvangen!

Ik zie dat je het uitstekend maakt, Mac Pherson, en ik stel je m'n vriend David Balfour van Shaws voor...

Kom, we drinken een glas 'n afwachting dat men jullie een sijn maal bereid...

Op de koning... aan de overzijde!

De arme David kan de spijzen nauwelijks aanroeren, en is blij wanneer de maaltijd snel afgelopen is...

Gentlemen, ik stel jullie voor een eerlijk partij kaart te spelen...

Mijnheer Mac Pherson, ik heb er niets tegen dat u een kaartje legt, maar in principe doe ik niet mee aan kansspelen...

Verduiveld, wat is dat voor 'n taal! Goed voor heren met een stijve boord, hé, vriend, maar zeg zoets niet tegen 'n Clunny Mac Pherson!

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN BOB DE MOOR

Strena, zie je ginder, bij dat gebouw, die man met een blonde baard?... Is het Warad Valk van Dudszele, niet?

Wat! De moordenaar van uw broeder!... Je verpist je, Arnulf. Dat is Warad niet!

Jawel, hij is het!... En ik mag de dood van mijn broeder niet ongewroken laten. Ik zou mijn hele leven voor een lafaard uitgescholden worden. Laat mij naar hem toe gaan...

Donders, hij is verdwenen!... Het is onbegonnen werk hem tussen de menigte te zoeken.

Ha, gelukkig! Het zou jammer geweest zijn dat je op deze dag met Warad had moeten vechten.

Ondertussen bereikt Karel de Goede met zijn gevolg de grote baan naar Brugge. Aan graaf Karel's zijde rijdt een ridder. Het is Willem, de jongste hertog van Normandië.

Wie zijn die lieden met hun woestvoeren, heer graaf?

Dat zijn de Kerels van Vlaanderen, waarover ik u sprak.

Maar waarom dragen zij een zwaard aan hun zijde zoals de edelen?... Het zijn toch maar boeren, niet waar?

Inderdaad. Maar niet zoals men dit in Frankrijk verstaat. De Kerels beweren sinds oude tijden vrij te zijn geweest.

Hoerzo, en u kunt daar niets tegen doen!

Tot hiertoe nog niet. Maar de toestand zal veranderen!... Ha! Mijk daar komt een ridder in volle galop op ons af!...

Dokter Durand en zijn gezelschap, die vluchten voor de opstandelingen van San Domingo, zijn in handen van piraten gevallen. Geholpen door Pedro en Eustache zullen ze trachten zich te bevrijden...

OPSTAND IN SAN DOMINGO

TEKENINGEN VAN

CAPRIOLI

De kapitein begreep niet waar zijn stuurman zo lang bleef en daalde woedend in het ruim af...

— Handen omhoog, bandiet! werd hem bevolen.
En onder de bedreiging van de pistolen moest hij wel gehoorzamen...

Enkele ogenblikken later lag hij stevig gebonden naast zijn stuurman...

— Prachtig, zei Paul. De chefs zijn overmeesterd en we hebben twee sabels en een pistool meer. Zijn jullie gereed voor de volgende stap? Vooruit!

Op dit ogenblik hoorde men een kaper, die in de grote mast zat, roepen:
— Hohé! Een zell! Een oorlogsschip... Een Amerikaans fregat!

Dit nieuws sloeg heel de bemanning met verstommings en iedereen keek in de aangeduide richting. De kapers schenen erg ongerust. Plotseling...

NIEMAND MAG BEWEGEN! klonk een harde stem en daarop werden twee schoten in de lucht afgevuurd als waarschuwing...

GEEF JULLIE OVER! schreeuwde Paul. De kapitein en de stuurman zijn onze gevangenen. Wij sloten hen in het ruim. Jullie hebben geen wapens en het schip kan, wegens de opgelopen averij, niet vooruit. Alle tegenstand is nutteloos!

DE DERTIEN KAPERS STAKEN DE ARMEN OMHOOG. EEN VAN HEN VROEG IN NAAM VAN ALLEN OM GEMADE EN SMEEKTE HEN NIET AAN DE AMERIKANEN UIT TE LEVEREN...

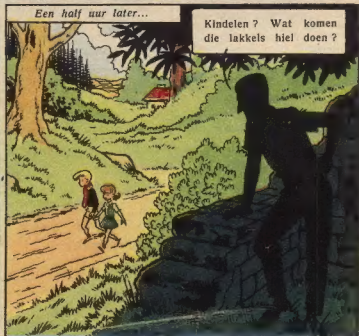
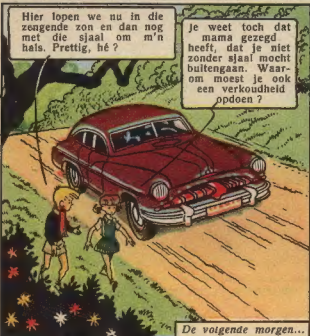
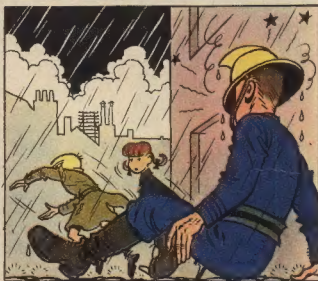
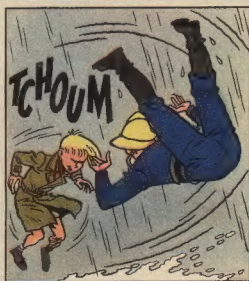
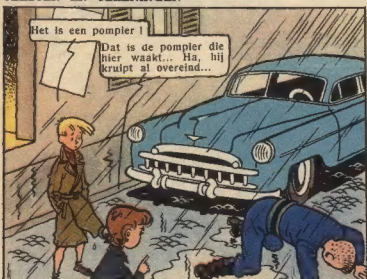

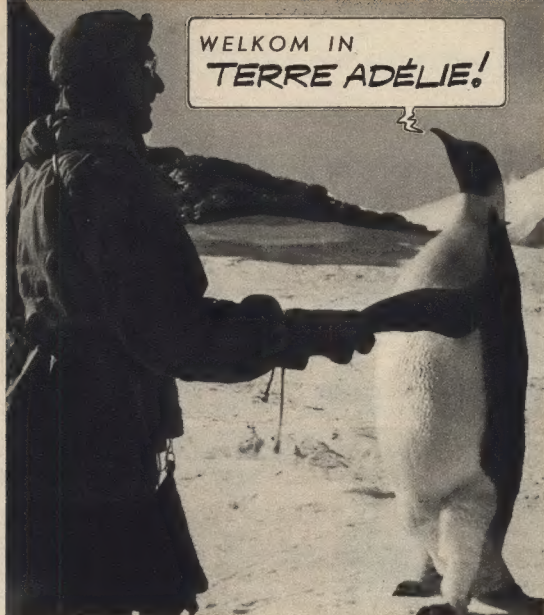
— Dat ware te gemakkelijk, schavuiten! En dan kunnen jullie dadelijk opnieuw beginnen met jullie bandietenstreken, hè?

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN RAYMOND REDING

Een pingoein ontvangt F. Rabuteau, een lid van de expeditie, heel plechtig.

Verkenning aan de ZUIDPOOL

**ELF GELEERDEN VERBLEVEN GE-
DURENDE EEN JAAR IN EEN WOES-
TJN VAN IJS EN ROTSEN, WAAR
DE LIZIGE WIND ONVERPOOSD
RAAST EN ALLE LEVEN HAAST ON-
MOGELIJK MAAKT. HET VERHAAL,
DAT WE JULIE HIER VERTELLEN,
IS REITER EN BOEIENDER DAN EEN
AVONTURENROMAN: HET IS DE
LEVENDE WERKELIJKHEID.**

WAAR LIGT HET LAND VAN ADELIE?

NEEM een grote atlas en vertrek van Melbourne, of van de kust van Nieuw Zeeland, recht naar de Zuidpool en je komt terecht op een strook grond, die aan de kust 250 km. breed is en naar de Pool uitloopt in een punt. Zo ver je zien kunt, niets dan rotsen en ijs. Het is nu honderd en twaalf jaar geleden, dat de Fransman Dumont d'Urville er landde en er de Franse tricolor plantte. Hij nam deze « terra nova », die hij « Terre Adélie » doopte, in naam van zijn land in bezit. Sedert 1840 was er echter geen Fransman meer geweest. Waarom ook? Het land is troosteloos, verlaten, ruw en onvruchtbaar en heeft het slechtste klimaat ter wereld. Het is daar dat André Frank Liotard en zijn vrienden een jaar lang geleefd hebben.

DE ONGENADIGE BLIZZARD

EEN nietige, zwarte stip worstelt met de wind. Het is een man die zich bukt om meer weerstand te kunnen bieden, maar toch moet hij het na vijf meter opgeven; een nijldige windstoot gooit hem omver. Hij ziet er nu uit als een wit spook en tracht zich met de moed der wanhoop weer op te richten. Hij stikt haast en ziet niets meer, want de wind blies z'n ogen en mond vol ijskoude sneeuw. Dat is de blizzard, de vreselijke wind van de Zuidpool die soms een snelheid van 160 km. per uur bereikt. De mens, die men reeds verloren waant, wringt zool de sneeuwkorst van z'n gezicht en staat wankelend op: hij moet vooruit, anders wacht hem de dood. Centimeter na centimeter komt hij voorwaarts en iedere stap kost een bovenmenselijke inspanning. De blizzard en de koude bevriezen handen, voeten en gezicht in dertig seconden tijd, het komt er dus op aan zich goed te beschermen. Op een gegeven ogenblik hadden enkele pioniers zich vijftien passen van hun blokhut verwijderd en ze konden deze niet meer terugvinden, daar de sneeuwstorm hen ieder uitzicht belette. Urenlang moesten ze op redding wachten. Dit geeft jullie een klein idee van de vreselijke kracht van de blizzard die het Land van Adélie gedurende driehonderd dagen van het jaar teistert. De Zomer duurt er slechts twee maanden en de thermometer stijgt dan tot op 0°! Jullie zien, dat men hard moet zijn en over een grote dosis energie en wilskracht moet beschikken om het daar twaalf maanden uit te houden!

FORT MARTIN

VAN 19 Februari 1950 tot 5 Februari 1951 verbleven de elf stoutmoedige kerels, allen geleer-

den, in een barak van 16 meter lang, die ze zelf gebouwd hadden en diende als woon-slaapkamer en keuken. De kachel ronkte dag en nacht om in dit sneeuwpoelsje een temperatuur van 15° te bekomen en dan nog op een meter hoogte; op de grond vroomt het!

Honderden kilometer in de om- trek: geen levende ziel. Gelukkig hadden de geleerden een radio, doch de boodschappen van de poolvorsers aan hun familie konden slechts één keer per maand uitgezonden worden. Soms speelden ze schak met een Australische expeditie, op het eiland Macquarie, op 2.000 kilometer van daar! Iedere zet werd langs de radio bekend gemaakt, doch per week kon men er slechts enkele doorgeven en enkele opvangen. Op deze ori-

ginele wijze werd er vier maanden lang schak gespeeld en het waren ten slotte de Australiërs die wonden.

Het spreekt vanzelf dat elf geleerden zich niet in het ijs begraven om schak te spelen! Aan werk ontbrak het hen niet, want ze bestudeerden de zonnestand, de getijden, verrichtten land- en aardmeetkundige opnamen en hadden de kans de zeden en de gewoonten van de koning-pingoeins (van deze grote en mooi pingoeinsoort vindt men slechts een paar duizend exemplaren op de wereld) van nabij te volgen.

De expeditie André Frank Liotard maakte ook lange verkenningstochten door het land, sommigen met wezels (speciale tractoren voor het ijsland), andere met hondensleden.

Een tocht door het Land van Adélie. 's Avonds worden de tenten opgeslagen in het sneeuwland.

Onnodig te zeggen dat zulke expedities interessant, doch niet van gevaar ontloot zijn.

MET DE SLEDE OVER DE IJSZEE

Zes honden worden in waaiervorm voor iedere slede gespannen. Met hangende tong, rechtopstaande oven en wiegende staart lopen ze dapper over de ijzede, waaruit hoge, blauw schitterende ijsbergen oprijzen die soms de vorm van een kathedraal of versterkt kasteel hebben. Men komt slechts langzaam vooruit. Om de zestig minuten keert de leidersband zich instinctmatig om naar zijn meester en deze roept «Ho!». De honden blijven staan en de mannen zetten zich neer op de sleden om een signaal te roken. De dapper honden komen de snuit tegen de klederen van hun meesters wrijven. Ze doen dit ongetwijfeld uit vriendelijkheid, doch veel meer nog om het ijs dat heel hun snuit bedekt te verwijderen. Na enkele ogenblikken gaat de tocht

dan verder. Nu en dan kruist men een groep zehonden die rustig slapen, naast de opening die ze in het ijs gemaakt hebben en waarlangs ze kunnen ademmen. De logge, zachttaardige dieren openen even de oogleden als de honden voorbijkomen en sluimeren dan weer in. Een dagmars duurt zes uur, of beter zes keren zestig minuten met een korte rustpauze om het uur. 's Avonds is iedereen uitgeput. Enkele leden van de groep slapen soms in al etend, met hun bord nog in de hand.

Men kan zich dus ongeveer voorstellen wat een som aan moed en uithoudingsvermogen er nodig is, om in zulke omstandigheden twee duizend kilometer af te leggen!

André Kistner bracht van deze reis een prachtige film mee die in ons land vertoond wordt onder de auspiciën van de Ontdekking van de Wereld. Indien je de gelegenheid hebt om naar deze film te gaan, grijp ze met beide handen en gedurende twee uur zul je gebeeld op het zilveren scherm kijken en het avontuur van de ellie pioniers meeleven.

Knuitsel hoekje

MAAK ZELF JE RADIO

Lezers vroegen ons nog eens wat te vertellen over een zelfgeconstrueerde radio. Althans deze kronieken reeds vroeger in ons blad verschenen, willen wij ze nu gerieve van een knuissels graag herhalen.

JK heb jullie reeds verteld hoe de zendstroom (tans van de radio) naar de antenne sturen, die door microfonen gemoduleerd worden. Deze golven zijn echter veel te zwak om de luisterapparaten of luidsprekers van de ontvangtoestellen te doen trillen. Indien men nu enkele kringlopen maakt die «circuits d'accord» genoemd worden, op een bepaalde golf, doet de doorgang van deze golf, met haar weektrank nieuwe stromingen ontstaan. Deze worden eveneens gemoduleerd en zijn veel sterker.

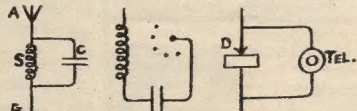
Het eerste dat we dus nodig hebben is deze «circuit d'accord», die bestaat uit een inductiekol en een condensator en deze worden verenigd, van de ene zijde aan een antenne en van de andere zijde aan een grondcontact.

Er bestaan inductiekolven en condensatoren van alle kwaliteiten. Jullie moeten echter niet meer kopen dan datgene wat ik gaandeweg, nauwkeurig zal aanduiden. Omdat jullie de rest van deze kroniek goed zouden kunnen volgen, geef ik eerst de beschrijving van de verschillende onderdelen van een radio, op de vereenvoudigde tekeningen «montage schema's» genoemd. Bekijk aandachtig de hierbij gevoegde tekening.

De radiostang of antenne werd aangeduid door «A» en het grondcontact door «T». Tussen beide is een inductiekol bevestigd «S» of SELF genoemd. Daarnaast vinden jullie de condensator af «C». Beiden zijn vast, dus onbeweegbaar. Dit is de eenvoudigste «circuit d'accord». Daarnaast vinden jullie een zelf met verschillende stopcontacten en met veranderbare condensator. Verder, schematisch getekend, een kristaldetector «D» en een luisterapparaat of telefoonhoorn «Tel». De lijnen welke jullie tussen de kleine tekeningen zien zijn koperdraden, zij verbinden alle onderdelen en worden «Connections» geheten.

★

De ANTENNE of RADIOSTANG, kan hij moderne toestellen herdield worden tot een kleine metalen stang of een draad van twee meter die aan de zoldering gehecht wordt. Voor een eenvoudiger toestel, zoals jullie er een gaan bouwen, moet men zich een uitstekende antenne aanschaffen, gemaakt uit al dan niet gesoldeerde koperdraad die tamelijk dik is ten minste tien millimeter dik. Deze draad moet horizontaal gespannen worden, tussen twee

huizen of andere hoge punten. Waar je op het gelijkvloers van een hoog huis, mag je de antenne aan een stevige stok op het dak bevestigen en loodrecht naar beneden laten gaan, op een meter afstand van de muur. Deze koperdraad moet aan ieder uiteinde aan een speciale isolator (in glas of porselein) gehecht worden, van daar vertrekken dan de ijzerdraden of de koorden die dienen om de antenne te bevestigen. Aan het ene eind van de koperdraad moet dan een andere, soepole en best met gummi geïsoleerde koperdraad opgeleerd worden, die men «antennedraad» noemt. Deze draad eindigt best op een stopcontact, moe eveneens van de muur verwijderd blijven en wordt in huis geleid door een gaatje in het venster. Dat is het beste systeem.

Het grondcontact moet bestaan uit een degelijke draad, bv. dezelfde soort als van de antennedraad en eveneens eindigen op een stopcontact, doch van een andere kleur dan deze van de antenne. De draad van het grondcontact mag langs de muur geleid worden. Het andere uiteinde wordt best aan de buis van de waterleiding gesoldeerd.

E. Zonnellboom

(Wordt voortgezet.)

De «Commandant Charcot» met het schip van de expeditie in Martin.

DE GESCHIEDENIS VAN ASPIRINE

ASPIRINE was een Eski-mohand, maar niet zo'n doodgewone hond en dat merkte je al dadelijk aan de domerige uitdrukking in z'n trouwe ogen en zijn traagheid. Aspirine voelde zich niet tot werken in de wieg gelegd, en hij trok de slede tegen z'n zin, met een haast menselijke minachting. Aspirine was de poet van de ploeg. In de wereld van de mensen kan men de dichter nog bewonderen, doch bij het hondennas heeft men er niet veel voor over. De collega's van Aspirine staken hun diep misprijzen niet onder stoelen of banken, en z'n meesters spotten met hem.

Op zekere dag was Aspirine wakker geworden met het koene besluit mensen en honden te tonen waarom een dichter in staat is. Gedurende tweehonderd kilometer trok hij met zoveel energie en kracht dat hij al de andere honden letterlijk meesleurde en zijn slede het afstandsrecord klopte. De arme dichter was daarna echter totaal uitgeput en toen men de terugweg aanvaardde moest men hem nitspannen. Net bevende flanken volge hij de slede met de grootste moeite. Levend

zou hij Fort Martin nooit bereiken. Wat doet men in dit geval? De wet van het ijzland is ongenadig: men slaht het dier af en werpt het als eten voor de andere honden. Aspirine had zich echter te moedig gedragen om zulk lot te ondergaan. Z'n meester nam hem op en zette hem op de slede. Ze kwam Aspirine helemaal uitgemergeld, maar toch nog levend in de blokhut aan. Na een paar weken was hij helemaal opgeknapt en hernam zijn dichtersleven. Nooit echter had nog iemand de moed te spotten met deze Eskimohond met dichtersnatuur...

BESTEL NU REEDS BIJ JE BOEKHANDELAAR

ONS SPECIAAL KERSTNUMMER

(24 BLADZIJDEN ZONDER PRIJSVERHOOGING)

MET BOEIENDE TEKENPLATEN EN EEN VOLLEDIG VERHAAL

IN VIJF PLATEN :

KERSTMIS IN VICHADA

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN

VAN J. MARTIN

Een machtige organisatie heerst in het donkere Parijs. Inspecteur Renard en enkele politiegagenten zijn op de spoor van de bandieten en hebben zich in het Ooststation opgesteld...

Doch een van de twee bandieten springt plotseling op en rukte de tas uit de handen van de inspecteur...

De bandieten rapen hun tassen en hoeden op, houden de politiegagenten nog steeds in bedwang en verlaten het station...

Vlug, een taxi! We hebben Daar komt slechts enkele seconden!

In het station...
Wagen we even een oogje... ze zijn weg! En auto start...

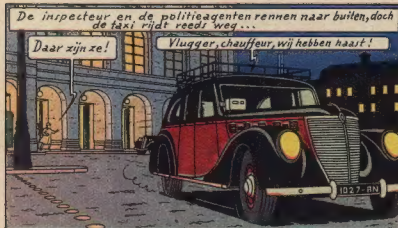

...dan keert hij zich om, en bedreigt de groep met zijn wapen

Handen omhoog! Niet slecht, gespeeld, maar nu is het uits! Gezicht naar de muur, en wee degene die de handen durft neerlaten!

Ze vluchten... Vlug naar onze wagen!

De inspecteur en de politiegagenten rennen naar buiten, doch de taxi rijdt reeds weg...

Daar zijn ze!

Vlugger, chauffeur, wij hebben haast!

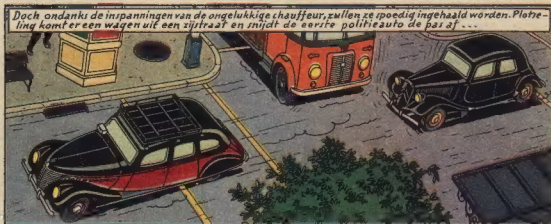
De politiewagens sturen de baan op en volgen de taxi op een honderdtal meter...

De straten van Parijs liggen nog verlaten en het wordt een vreemde jacht...

Ze naderen!

Vlugger! Vlugger! En... hou je koers!

Doch ondanks de inspanningen van de ongelukkige chauffeur, zullen ze spoedig ingehaald worden. Plotseling kom er een wagen uit een zijstraat en inijdt de eerste politieauto de pas af...

De arme taxi-man die voelt dat hij er het hachje zal bij inschieten, zet alles open kaart. Hij rukte de deur plotseling open...

De wagen slingert tegen de reling van een Seinebrug...

...op de kaai, vlak tegen de boord van het water...

De politiegagenten uit de eerste wagen hebben de ramp gezien, stoppen op de brug en komen toegedrongen...

...en werpt zich op de steenweg. Een bandiet schiet, doch raakt de man niet...

...slaaf om, stort met een lawaai van blik en ijzer naar beneden...

Langs de trap naar beneden, vlug! Maar... ha... die ongelukkigen!